

10—12 Mill, Intet kunne udrette. Vil Tjenden gjøre Landgang, løber han da naturligtvis ganske roligt vor Flaade forbi og gjør Landgang paa et andet Sted, og vil han forhindre Overfarten over Veltet, vil han jo meget let kunne ødelægge vor Flaade, naar den løber med langt mindre Hastighed end hans. Med Hensyn til de saameget anbefalede Monitorer eller smaa Batterier til at bevæge med Haandkraft, maa jeg tilstaae, at jeg endnu ikke har seet Andet end Tegninger af dem, men med al Agtelse for Ericssons Navn troer jeg, at de ville vise sig overmaade uheldige; jeg er overbevist om, at naar de skulle bevæges imod den mindste Vind, ville de ligge aldeles stille og saaledes i dette Tilfælde som i mange andre blive til Latter. Man har gjentagne Gange, saavel under denne Sags Behandling som tidligere, udtalt, at der ikke burde lægges Vægt paa Marinens Udvikling, da vi jo dog slet ikke kunde vente i Tidens Længde at hamle op med vor Tjende, Preussien. Jeg vil spørge de Herrer, som have udtalt Sigt: Naar har hidtil vor Armeé kunnet hamle op med den preussiske, og naar vente De, at den vil komme til at hamle op med den? Men ville De derfor aldeles afflatte Armeen? Der er vist Ingen af Dem, der tænker derpaa, og selvfølgelig kan det af Dem Ansørte ikke afgive nogen Grund til, at vi skulde afflatte vor Flaade eller indskrænke den til noget høist Ubethdeligt. Efter hvad den høitæredede Formand nys udtalte, kan jeg jo ikke komme tilbage til Spørgsmaalet om Sammensmeltningen af de to Ministerier, men jeg skal kun . . .

Formanden: Jeg maatte dog gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at det er en Misforstaaelse af mine Ytringer. Jeg har ikke villet afflatte ærede Medlemmer fra at diskutere Spørgsmaalet om det Hensigtsmæssige i at forene de to Ministerier; men jeg har kun henstillet til ærede Medlemmer, ikke videre at gaae ind paa et saadant Forslags Forhold til Hans Majestæts Prærogativer.

Schønheyder: Det var ikke min Mening at ville gaae videre dybt ind derpaa. Maaskee jeg dog maatte gjøre en Bemærkning i Anledning af et Par Ytringer, der ere faldne fra Medlemmer her i Salen, deels under denne Sags Behandling og deels under Behandlingen af Hæverorganisationsplanen, hvilke Ytringer gif ud paa, at man ved Foreningen af de to Ministerier vilde bidrage til at forhindre den Jaloufi, som hidtil havde fundet Sted mellem de to Stater. Jeg troer virkelig ikke, at der kan siges at have fundet nogen saadan Jaloufi Sted, og jeg troer i alt Fald, at det ærede Medlem, der har ansørt noget Saadant, skulder Bevist derved. Jeg skal endnu kun bemærke, at, dersom en saadan Jaloufi skulde kunne tilveiebringes, vilde det netop være ved en Sammensmeltning af de to Ministerier.

Winther: Man kan vel have Ret til at sige, at de mere almindelige Sider af denne Sag i Grunden ere forhandlede under den foregaaende Sag om Armeens Organisation, idet hele Spørgsmaalet om Muligheden af at forsvare Landet paa een Gang har maattet omfatte baade Land- og Søværnet. Jeg skal derfor ikke gaae videre med Hensyn til dette Punkt end til at erklære, at jeg med Hensyn til Marineen har den samme Anskuelse som med Hensyn til Hævervesenet, at det vil overfløede Danmarks Kræfter at staae et Forsvar tilveie, der i Virkeligheden vilde kunne forsvare Landet, men paa den anden Side er det derfor ikke min Tanke, at man skal opgave et Forsvarsvæsen i det Hele. Man skal derimod ubvide det, man nu har, saaledes, at det kan blive brugbart i en Overgangstilstand, og ikke f. Ex. pludseligt afflatte alle de større Skibe, man har; men derpaa er der maaskee heller Ingen, der tænker. Men selv om jeg billigede den af det ærede Medlem for Frederiksborg Amts Ste Balgfreds (B. Christensen) udtalte Anskuelse om, at det efter vort Lands Bestaaenhed og de Kræfter, vi have at raade over, vilde være hensigtsmæssigere at have en Flaade af mindre